

Város utca ötvenhat

A megjegyzés rovatban ott a kód, tehát
az időutazó csengetés nélkül hatol be,
nem is először, de ennyire későn még soha –

annak a két asszonynak mindenképp
szorongást keltően későn, akik
a lifttel épp leérnek, hogy megsétáltassák
a félsötétben az öreg kutyát.

Az időutazó már félig
nyitná a liftajtót nekik, amikor
a fiatalabb öregasszony: nenenenene!
köti az ebet, kapkodástól lassan,
létük őszes pofájú őrét, aztán
maga nyit magának –

akihez hozzáöregedett, a bottal
az időutazó fémparipájának pislogni hagyott
lámpája felé int: fél tőle, nagyon, nagyon
fél tőle, nem jó ez így, fél tőle –
kopog a szóhoz a bot,
bothoz a zsolozsma, bár az eb,
a vén, fogatlan bolhazsák az időutazóra
s a vaslovára ügyet se vet;

félig nyitott ajtón surran utána
a másik, aki hozzáöregedett,
vakolathoz málló vakolatpor,
kikerülve az időutazó auráját –
a további szép estét-re ügyet se vetnek.

Fenn, a hatodikon az időutazó
kényszerűen a földre tálal,
mert az éhek ajtaja összevont
szemöldökfával zárva marad –

érintkezésmentesen próbál
visszaszállni ő is az antik,
nyikorgó liftbe, kijutás közben
nyitva hagyva az ajtót egy másik lakónak,
szintén biciklis, itt, ebben lakik,
komolyan meglepi az udvariasság,

Itt minden időugrásnak ára van:
kijutás ára, testvéráldozat,
legyen szép estéd... jó munkát... –

az időutazó emlékezni fog
az arcán összefagyó érzelmekre,
ahogy hazaérve elnyelte a múlt:
éjébe fordult, idekövült
házforma rettegés.

Völgyzugolyban

mi a saját mesénkben pihentünk.
két hobbit Völgyzugolyban.
mert zugoly és völgy és vízesés.
törpök barlangjaiban a víz
millió éve álmodja a követ.
függőkertek egy sosem volt múlt stílusában –
olyan, mint a mesénk.

mi a saját meghitt mesénkben pihentünk.
egy környezetpusztításban.
ami az évek lassú telése közben
valóságos tájjá hanyagult.
egy királynak szentelt álomban
amit egy király nélküli királyság
főméltósága álmodott – magának.

mi a saját elképzelt mesénkben pihentünk
ahogy mindenki a magáéban.
a miénk szelíd és vértelen mese
völgyzárógáttal és tóval és kisvasúttal.
került amibe került – olcsó volt
hiszen senki nem aggatta ránk a saját mesénk
elviselhetetlen súlyú végzetét.

mi a saját mesénkben pihentünk.
nem feledkezve meg a valóságról
hiszen ugyanúgy kötött a nehézkedése.
töltekeznünk és ürítkeznünk kellett.
ellentmondásos ösvény a saját mese
főleg mivel eredetileg más álmodta –
mi csak a magunkénak érezzük.

mi a sajátnak érzett mesénkben pihentünk.
a delírium festett üvegablaka alatt
a lobbyban. ahol egykor és most is hatalmak
és alkalmak társadalmi elitje élvezkedik.
de ez az ember kora.
az egykori könyvtár helyén
konferenciateremmel.

mi a sajátnak érzett mesénkben pihentünk.
ahol amúgy nagyon sok ember
pihent ugyanakkor a saját meséjében.
van aki vezérigazgatónak és
van aki hobbitnak képzele magát –
lefordíthatatlan álmok környékeztek.
talán majd egyszer mesélek róluk.

Fészekhagyó

Bele van vésve húsodba-véredbe:
a csőre látványa cseppekből összeálló
hideg patakban a gerinced mentén –
nem érvényesek, suttogod, rám
nem érvényesek, valaki más volt,
egy másik élet, másik halál, szemgolyó,
nem hollók, hanem varjak, másik
varjak, valaki, másik –

lakjon tükör az előérzet
illékony lakásában, ahogy átsuhan
a város felett egy károgásban,
kifújt lélegzetben szirénasikoly –
nem érvényesek, suttogom, ez
volt már, ez elmúlt, a bőröm alatt
a rángó idegek emlékeznek,
pedig nem az én bőröm, nem az
én idegem, nem az, nem az, nem az –

elhagytad a madárlélek földjét.
De mint a földed, sírhalomról, zsebben
most is visz magával, elveszíthetetlen.
Bele van vésve húsomba-vérembe
a tollak szürke-fekete suhogása.